abrahā de nocte cōsurgens ne
mini q̄s facturus erat indicans
strauit asinū suū ducens secū
duos iuuenes a filium a iuit
iter duorū dierū Tercio die re
lictis iuuenib⁹ cū asino a ac-
ceptis lignis a igne solus cū
filio mōtem ascendit. Cui cū
filius in mortē ꝓpriam cōsensis
set. q̄ pater extracto gladio iā
filiū essz immolaturus clamās
angelus inhibuit ei pūerū oc
cidere. Et cū post tergū respice
ret vidit arietē inter wpres he
rentē cornib⁹. quē arripiēs im
molauit. Et tūc dns credit ei
reuelasse redemptionē totū ge
neris humani faciendā p pas-
sionē dilectissimi filij ihesu xpi
supra qua redemptione vltra
q̄ dici potest exultauit. Et nō
q̄ abraham interpretat pat
multarū a subintelligit gentī
um a figt deū patrē qui p crea
cōnē pater est tocius generis
humani. ysaac interptatur ri
sus vel gaudiū a figurat ihesū
xpm qui risū fecit mri sue in na
tiuitate q̄ ipā eū pepit absq̄
dolore. Rn etiā natus fuit gau
diū fuit angelis suscitatū. ab
angelis etiā tunc gaudiū fuit
pastoribus ymo omni fideli po
pulo nūciatū. Nota etiā q̄ sic
tradūt hebrei in mōte moria po
stea a salomōe templū factum
fuit a in eodē loco vbi abrahā
aram erexerat altare fuit ostitu
tū. Tūc igit̄ verus abrahā in
mōtem moriā ascendit immo
lare filiū suū qn deus pater in
deis a gentib⁹ potestatē pmis
sue dedit vt filiū suū vnigēni-
tū ihesū xpm in monte caluarie
qui erat extermin⁹ ciuitati ihe
rosolimitane crucifigerēt. In
hoc autē q̄ filius nō fuit Iesus
sed aries immolatus notatur
q̄ nō fuit passa diuitas ꝫ aīma
a caro xpi que quodāmō int
wpres hebit q̄ licet nō essz pec
catrix tn videbat similis carni
peccatrici. Vepres enī vel spi
nē figūt aculeos peccōz. figūt etī
am pūctōes penalitatū in qui
b⁹ virginis filiū ꝑm carnē wris
time hebit q̄ diu in hoc seculo an
teq̄ crucifigeret vixit. De
tercio nō q̄ a nobis qui diem
passiōis ihu xpi a redēpcōnis
humane exp̄ssius vidimus q̄
viderit priarche tria spāliter req̄
rūt. Primū est vt ab illo vicijs
p q̄b⁹ diluēdis passus ē dei fili
us caueam⁹. Secūdū ē vt ei in
giter grās agam⁹. Tercīū est
vt ei etiā vices bonorū operis re
pēdam⁹. Et nō q̄ q̄tuor fuerī
pcā adā a eue videlicet inobe
dientia q̄ p̄cepta dei nō buauerī
supbia qua similitudinem dei
ꝓpriā appetierūt. auaricia qua

1913. 1996

CÖLN: Ulrich Zell.

ALBERTUS MAGNUS: Sermones de tempore et de sanctis.

GW 773 IBP – 5771

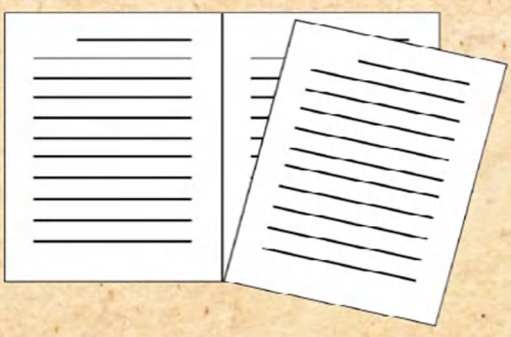

W woluminie kolejno współoprawne sygnatury:

Inc. 335

Inc. 336

Inc. 337

Inc. 338

Inc. 339

Inc. 340

Inc. 341

Inc. 342

Inc. 343

Inc. 344

Inc. 345

Bi 2477
2°

indicauit de natiuitate pueroꝝ·q̃ scholasti cis suis arte sua p̃dixerat de morte antigo ni 7 die 7 locũ. Is cũ vidisset antigonũ i ar mis gloriãt̃·exclamauit Papę Nũc mihi pulchrũ ẽ mori·qñ ante me veritas interijt mearũqꝫ p̃dictionũ aliqꝫ mẽdaciũ dep̃hen sũ ẽ. Venit antigonꝰ iste q̃ hodie moriturus erat i pirgo stratonis. Locꝰ aũt ille ab hinc sexcẽtis stadijs distat·horę vero octo sũt q̃t tuor. Cũqꝫ sic eiularet senex· paulopost oc cisus ẽ antigonꝰ·cũ armatꝰ descẽderet p pir gũ stratonis seqꝫ locoꝝ equiuocatiõe senex agnouit fuisse deceptũ Audẽs aũt rex mor tem fratris indoluit·adeoqꝫ morbꝰ inualu it·vt sanguinẽ laceratis visceribꝰ euomeret. Quẽ vnꝰ de seruilis huic officio destinatus foras efferens vbi antigonꝰ occisus fuerat casu effudit sup̃ adhuc extãtes cruoris ma culas. Qꝺ vidẽs ppls exclamauit·asserens nutu dei in occisi vltionẽ·sanguinẽ libatuꝫ occisoris. Cũqꝫ causam clamoris rex sciscitaret·nullusqꝫ ei auderet p̃dere·tãdẽ minãti p taciturnitate·suppliciũ verũ qꝺ erat ei i dicauerũt. Et ingemiscẽs ait: Fas non erat vt dei lumẽ scelera mea laterẽt· quatenus o corpꝰ improbũ matri fratricq aĩam dãna tam detinebis. Vtinã nõ paulatim eis san guinem meũ libem·ẽ totum simul accipiãt Et his dictis expirauit.

De tyrannide regis alexandri. Capitulum.VI.

Qomortuoꝫ or ei·q̃ plem ex ea nõ susceperat frẽs viri solvit a vinculis maiorẽ natu ale xandrũ regẽ p̃stituẽs·qui cognominatꝰ est iamneꝰ·q̃ etiã modestia p̃stare videbatur. Qui fratrẽ scꝺꝫ iterfecit·qꝫ ad regnũ aspi rare videbat·tertiũ secũ viuere coegit p̃ua tim·duxitqꝫ vxorẽ noĩe alexandrã·q̃ 7 salo ma dicta ẽ. Hic adeo nequissimus fuit q̃ i vij·ãnis circiter q̃nq̃ginta q̃nqꝫ milia senio rũ interfecit·qꝫ facinora eiꝰ detestabãt. Cũ qꝫ offensus esset pplo muniuit sibi palatiũ i turri·q̃ baris dicebat·sup̃ quã postea am miratꝰ ẽ titus·qꝺ eã iudei deseruerãt·cum defendi posset a duobꝰ ab omni viuente. Adeo aũt offensus erat iudeis·vt semel p cũctanti ei·q̃ nã pacto eos sedare posset·re sponderũt si moreret. Ob hꝰ i plateis hieru salẽ suspendit octingentos viros vxoratos· vxoresqꝫ eoꝝ 7 liberos necauit. Cũqꝫ quie uisset a p̃lijs·7 q̃rtanis fatigaret· morbũ ex ocio natũ putãs intẽperstiuis labꝛibꝰ mili tię se reddidit·7·xxxviij·regni sui anno mor tuꝰ ẽ·duos relinquẽs filios·hircanum 7 ari stobolũ. Sciẽsqꝫ filios p patre iudeis odio sos·regnuꝫ reliquit vxori. Quę sibi sub vi ro benivolentiã pplꝰ sępe cõparauerat tyrã nidi ipsius sępius resistens· etiaꝫ simulatã religionẽ i habitu p̃ferebat.

De regno alexãdri et ꝺ filiis eius hircano et aristobolo. Capi.VII

Qe duꝫ regna ret hircanũ pmogenitũ põtificem declarauit·eũ futurũ regẽ indicãs·qꝫ mode stus erat· minorẽ vero aristobolũ eo.q̃ ferue tis animi videretur ·p̃uatim viuere coegit. Eo tpe orta ẽ in iudęa hęresis phariseorũ· de qꝺ post cũ sectis alijs explicabit· quoꝝ p̃silio vtebat i oĩbꝰ alexãdra·ita vt eoꝝ consilio optimates q̃sqꝫ iudęoruꝫ aut exilio dãnaret aut iterficeret. Deniqꝫ diogenẽ q̃ alexãdro amicissimꝰ fuerat oc cidit. Alienigenaꝝ q̃dẽ duos sibi p̃fla uerat exercitus·vt i iudęos tutiꝰ debacharet. Proinde multi ad aristobolũ p̃fugerãt·vt eiꝰ patrocinio tuerent. Nono aũt regni sui anno egrotauit alexãdra 7 ari stobolus collecta plurimoꝝ manu post ma trẽ se regnaturũ declarauit. Ob hꝰ miserata querelas hircani matꝛ p̃iugẽ aristobolicũ filijs in custodia recludẽs·obsides accepit ne regnũ sibi aristobolus vsurparet.

His tẽpibꝰ iugurta p̃tra romanos dimi cans·a mario et silla captꝰ est. Rome ars rethorica cepit haberi edocta a plotio gallo. Lucretiꝰ pocu lo amatorio i furorẽ versus p̃ iterualla in sanie aliqꝫ libros cõscripsit·tandem iter fecit se.

1913. 1996

Basel: Johann von Amerbach 1486.
Petrus Comestor: Historia scholastica.
HC 5535=H 5537. IBP 4321

1913. 1996

Basel: Johann von Amerbach.
Johannes de Bromyard: Summa praedicantium.
HC× 3993 (1). IBP 3083

GW 9159 (1). IBP 2058.

abrahā de nocte cōsurgens ne
mini qđ facturus erat indicans
strauit asinū suū ducens secū
duos iuuenes & filium & iuit
iter duorū dierū Tercio die re
lictis iumentis cū asino & ac-
ceptis lignis & igne solus cū
filio mōtem ascendit. Cui cū
filius in mortē ppriam cōsensis
set & pater extracto gladio iā
filiū essū immolaturus clamās
angelus inhibuit ei puerū oc
cidere. Et cū post tergū respice
ret vidit arietē inter vepres hę
rentē cornib9. quē arripiēs im
molauit. Et tūc dñs credit ei
reuelasse redemptionē tot9 ge
neris humanī faciendā p pas-
sionē dilectissimi filij ihesu xpi
supra qua redemptione vltra
qđ dici potest exultauit. Et nō
qđ abraham interpretat pat
multarū & subintelligit gen
tium & figt deū patrē qui p crea
tionē pater est tocius generis
humani. ysaac interptatur ri
sus vel gaudiū & figurat ihesū
xpm qui risū fecit mri sue in na
tiuitate qđ ipā cū pepit absq
dolore. Rn etiā natus fuit gau
diū fuit angelis fusitatū. ab
angelis etiā tunc gaudiū fuit
pastoribꝫ ymo omni fideli po
pulo nūciatū. Nota etiā qđ sic
tradūt hebrei in mōte moria po
stea a salomōe templū factum
fuit & in eodē loco vbi abrahā
aram erexerat altare fuit stitu
tū. Tūc igit9 verus abrahā in
mōtem moriā ascendit immo
lare filiū suū qn deus pater in
deis & gentib9 potestatē pmis
sue dedit vt filiū suū vngēni-
tū ihesū xpm in monte caluarie
qui erat otermin9 ciuitati ihe
rosolimitane crucifigerēt. In
hoc autē qđ filius nō fuit ihesus
sed aries immolatus notatur
qđ n fuit passa diuinitas ꝫ aīma
& caro xpi que quodāmō int
vepres hesit qđ licet nō essū pec
catrix tn videbat similis carni
peccatrici. Vepres enī vel spi
nigt aculeos peccatꝝ. figt eti
am pūctōes penalitatū in qui
b9 virginis filiū sm carnē vrif
sime hesit qđ diu in hoc seculo an
teqđ crucifigeret vixit. De
tercio nō qđ a nobis qui diem
passionis ihu xpi & redēptōnis
humane expssius vidimus qđ
viderit ppharche tria spāliter req
rūt. Primū est vt ab illo vicijs
p qb9 diuēdis passus ē dei fili
us caueam9. Secūdū ē vt ei iu
giter grās agam9. Tercīū est
vt ei etiā vices tonorū oper re
pēdam9. Et nō qđ qtuor fuert
peccā adā & eue videlicet inobe
dientia q pcepta dei nō suauert
supbia qua similitudinem dei
pperā appetierūt. auaricia qua

1913. 1996

CÖLN: Ulrich Zell.

ALBERTUS MAGNUS: Sermones de tempore et de sanctis.

EW 773

IBP – 5771

bonā a mali sciētiā sitterūt· gu
la qua de fructu vetito gustaue
rūt· Vñ ab hīs q̄tuoꝛ p̄dictū
cauere debem⁹ q̄ fūt radices et
oꝛigīalia oīū p̄coꝝ· Cōtra
īobedientiā loquit dīns luce·
xvīj· Amē dico vobis quīcūq;
nō accepit rḡnū dei sicut puer
nō īntrabit īillud·q·d· sicut
bon⁹ puer obedit patriam atri
obedit etiā mḡro suo· sic quili
bet xp̄ian⁹ debet obedire michi
debet etiam obediē plebaō suo
īom salutari mandato alio=
quin nō īntrabit īregnū meū
Itē cōtra supbiam dt dīns luce
xiij· Oms qui se exaltat hūi=
liabit· a qui se hūmiliat exal=
tabitur· Eadē verba dt lu·xviij
legit etiam luce·x· q̄ cū disci=
puli dixissent· Dñe etiam demo
nia subiciuntur nobis īnōmine
tuo· respōdit illī· videbā sathā
nā sicut fulgur de celo caden tē
q·d· Cauete vobis a vana gla
ne a grā a gloꝛia sicut sathā=
nas excidatis· Cōtra auariti a;
dicit lu·xij· videte a cauete ab
oī auaritia: q̄ nō īabū dan
tia pl⁹ q̄ vita ei⁹ est ab hīs q̄
possidet· Cōtra gulā· ait lu·xxi·
Attendite vobis ne forte gr̄auēt
coꝛda vestra īcrapula a ebrie
tate a curis hui⁹ vite a supue
niat īvos repētina dies· Itez gr̄
tias agere debem⁹ dño p eo q̄
nobis sāguīnē suū fudit· Vñ
sacerdos cotidie dt īmissa Gr̄
tias agam⁹ dño deo nro· a rñ
det ei· dignū a iustū est Vnde
legit apoca li·v· q̄ exercit⁹ celi
magnificas grās egit agno qīm
occisus eāta redemerat eos ḡo
īsāguīne suo· Ter cō requirit
a nob q̄ filio dei ecia vices bo
noꝝ opm repēdam⁹ q̄ p sang
uinē suū redēpti sum⁹ vñ petr⁹
īcan·ij· Xp̄c passus est p no
bis vobis relīnquēs exemplum
vt sequamīm vestigia eius Cō
sequamur vestigia eius si coꝛ
de oꝛe a ope a reb⁹ nris sangui
nī suo fidelit̄ huiam⁹ dō nob·

In die palmaꝝ·

Ddux erūt pullum ad
ihesū a īmpo fuerūt illi
vestimenta sua a sedit
sup eū· Multi autē strauert ve
stīmenta sua īv a· alii autem
frondes cedeb ant de arboꝛibus
a sterneb ant īviam quī prei
bāt a quī sequebāt clamabāt
dicētes· Osān a benedict⁹ qui
venit īnoīe dnī. In verbis
premissis ser breuiter sunt cō si
deranda· Primo qui sint disci
puli a quibus pullus īduio
soluitur Secundo quis sit pul
lus vl asell⁹ qui christo adduci
tur· Tercio quis sit oꝛnatus
vestimentoꝝ quī pullo su=
perponītur · Quarto que

BIBL. UNIW POZNAŃ
Inc. 336